

11. LUYỆN CÔNG TẮT CẦU DANH SƯ

Học tập võ công muốn chắc, muốn sâu, muốn nắm được hết cái tinh hoa của nó, dứt khoát phải có danh sư chỉ bảo, cho nên giới võ thuật rất tôn trọng đối với thầy truyền, nguyên nhân là ở đó. Quyền pháp ngoại công đã là như thế, cho nên một phép nội công thì hơn rất nhiều. Ngoại công quyền pháp là việc nông rõ rệt, tuy người ngoại môn không thể tự ngộ, nhưng một lần trải qua nói rõ, nhất định có thể hiểu cả. Riêng công phu nội tráng, lý ấy cực sâu, lại ẩn tối lạ thường, nếu là người ngoại môn phải không thể tự thăm dò ở chỗ ảo diệu đó mà phải trải qua thầy truyền chỉ bảo. Nếu đã trải qua thầy truyền chỉ bảo mà công phu tự mình chưa tới cũng không dễ thấy rõ ràng. Cho nên nội công đối với thầy truyền càng là trọng yếu kể từ khi bắt đầu vào tay đến lúc thành công mới thôi. Ở trong thời gian này không thể một ngày xa rời thầy truyền, sự chỉ bảo của thầy truyền cũng cần từ từ, dần dần mà vào, đi từng bước một, không thể trong thời gian ngắn đã nghiêng thùng đổ hòm để ra.

Giới võ thuật nước ta (Trung Quốc), hướng phân hai phái Nam Bắc, thử một việc xem xét tình hình đó, thì Bắc phái thịnh hơn Nam phái. Ta chẳng đợi nói, mà suy nghĩ nguồn gốc xưa, người Bắc đối với việc tôn trọng thầy truyền đúng là tới tột bậc. Người phương Bắc cầu được danh sư, hoặc đến ở trong nhà, hoặc theo người ấy hầu hạ, nhất định tới khi tròn đầy công trình mới rời nhau. Từ đầu đến cuối thường thường trải qua hơn mười năm bèn bĩ không lười nhác, tự có thể truyền hết tài ấy, được hết cái bí ấy mà tạo cái thành lớn. Và người phương Bắc thường thường sau khi thành tài nghệ còn du lịch bốn phương làm cử chỉ tìm thầy hỏi bạn, nghe có danh sư không xa ngàn dặm thì tìm cầu để hy vọng được chân quyết (Lời quyết đúng nhất). Cuối cùng có hết đời theo hơn mười thầy lâu dài để lấy mỗi cái chuyên lớn của mỗi nhà, không như thế thì không thể tìm được.

Trong Nam phái thì đơn giản hơn thế, lại thịnh hành dựng xưởng để quản thúc, để thời gian cực ngắn mà dạy người ta lấy một số ít thủ pháp

ứng dụng, phu diễn, đó là việc đã xong, đó là lấy ngôn công. Cũng không qua cắm vào cát, đánh vào yên ngựa bàn tay không biết đau đớn, không đủ để lấy những cái khác.

Nhưng nói chung trong võ học, việc cầu danh sư là tối cần thiết, nếu theo thầy không tốt thì để lại cái nhảm lẫn suốt đời. Cho nên cầu thầy, hơn hết nhất định cầu danh sư mới có thể chỉ bảo uốn nắn tỷ mỉ, mới có thể có hiệu quả “thăm dò ngựa đen được ngọc”⁽¹⁾. Việc đó đúng là một việc cực khó, khắp cõi đời danh sư chắc chắn không nhiều lắm, người già nói : “hiệu pháp hồ thượng, cần đắc hồ trung, vu mang mang nhân hải trung”. (Phép có kết quả là ở trên hết, chăm chỉ thì được ở giữa biển người mênh mông). Muốn cầu một thuật đạt tới thượng thừa, mà tìm người có thể làm thầy ta chẳng dễ dàng gì. Thuật quyền cước ngoại công, người thầy có thể có nhiều, cầu lại dễ, nếu nội công đã đạt tới tinh áo sâu xa, không phải người thường có thể nhìn ngó con đường tắt tới cửa đó, người thầy phải là cực giỏi, muốn cầu hạng danh sư đó, thật là vô cùng khó, chỉ bởi vì ngày xưa hạng tinh áo sâu xa này lại không tiếp nhận thầy không có danh tiếng làm việc chỉ bảo giải thích. Người không như thế, chỉ nghiên cứu trong sách vở, tuy có thể được cái hời hợt, nhất định khó được tinh túy đó, mà vận khí sai lầm đúng là nhiều nguy hại, không như loại phép quyền cước ngoại công giản tiện dễ học, có thể trong sách vở tìm kiếm được cái thực dụng đó. Cho nên người luyện tập nội công Thiếu Lâm, ngoài việc tu dưỡng tinh tường cẩn thận, lại cần chú ý chọn người thầy truyền, sau đó mới có thể tuần tự mà tiến để có thể thành lớn.

Chú thích : (1). Một thành ngữ cổ